

Z OBSAHU	Volby 2010 – co a proč	04
	O posláni kněze učit. Promluva Benedikta XVI.	06
	Nový klášter v Praze? Ze života mnišek Kazatelského řádu	08
	Rozumět a mluvit řečí lásky. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Vavřince Justinianiho (1381–1455)

Když Maria promýšlela v sobě všechno, co poznala četbou nebo co slyšela a viděla, jak rostla její víra, jaká moudrost ji osvěcovala a jaký žár lásky ji stále více pronikal! A prožívala-li znovu nebeská tajemství, na nichž měla účast, vedlo ji to stále kupředu, naplňovalo stále větší radostí, Duch Svátý ji zahrnoval hojností svých darů, celou bytostí tíhla k Bohu a přítom zase v sobě zůstávala pokorná. Tak totiž působí Boží milost: z hlubin pozdvihuje do výše a přetváří člověka k podobě stále zářivější.

Jistě blažená byla duše Panny Marie: Duch Svátý v ní přebýval a poučoval ji a ona byla vždycky a ve všem poslušná Božího slova. Nenechala se vést vlastním míněním a rozhodováním, ale k čemu moudrost vnitřně vybízela její víru, to vykonávala s pomocí těla navenek. A bylo vhodné, aby božská Moudrost, když si vybuodovala dům Církve jako svůj přibytok, použila nesvětější Pannu Marii jako vzor věrného plnění zákona, čistoty srdce, pravé pokory a duchovní oběti.

Napodobuj Marii, křesťane! Abyš byl duchovně očištěn a omyt od nákazy hříchů, vstup do chrámu svého srdce. Tam hledí Bůh při všem, co konáme, více na vnitřní smýšlení než na skutek. Proto ať třeba naše mysl dojde při snaze o rozjímavou modlitbu až do vytržení a věnujeme se jen Bohu, či ať se zcela střízlivě snažíme prospívat ve ctnostech a sloužíme užitečnou prací svým bližním, jednejme vždycky tak, aby nás poháněla jen Kristova láska. Neboť taková obět' duchovního očištění se líbí Bohu. Nedoavršuje se v chrámě zbudovaném lidskýma rukama, ale uvnitř v srdci, do něhož Kristus Pán rád vstupuje.



Neznámý autor provenzálské školy: Pietà z Tarasconu (1457). Foto: www.aug.edu

Tak Bůh miloval svět...

Evropa bije na poplach. Definitivně končí tučná léta a přicházejí léta hubená. Začíná éra utahování opasků. Neposlouchá se to hezky. Člověk se přirozeně chce mít dobře, chce být šťastný. A obraz krize se do představy blahobytného života vůbec nehodí. Stejně jako hrozící úsporná opatření. Než polykat takový hořký lék, to si raději namlouvejme, že nemoc není zas tak vážná a že se jí jistě podaří zvládnout nějakou příjemnější bezbolestnou procedurou.

Člověk se chce mít dobře, a to hned a nejlépe zadarmo. Ať to stojí, co to stojí. Ukazují to masové nepokoje v mnoha evropských zemích, jež jsou reakcí na razantní škrty ve státních výdajích, ukazují to ostatně i výsledky našich voleb – kolik lidí stále dává před zodpovědnějším hospodařením přednost libivým slibům třínáctých důchodů a podobných šidítek...

Na druhou stranu, lze se divit, že cíl trvale udržitelného života nepředstavuje

pro mnoho lidí dostatečný motiv k přítomnému odříkání? Proč by člověk bez vyšší perspektivy, bez víry v přesahný smysl měl obětovat své požitky pro nějaké nejasné vzdálené dobro? Z něhož si navíc on sám třeba vůbec neukrojí. Tu a tam se objeví ideologie, jíž se tento nedostatek motivace kupodivu na čas podaří překlenout. Velmi úspěšní v tom byli komunisté, kteří dokázali pohnout masy k nesmyslným obětem pro nedosažitelné světlé zítřky.

Občas je něco podobného podsouváno křesťanství: věřící prý rezignuje na časný život pro vidinu štěstí na věčnosti. V křesťanství však jde o něco radikálně jiného. Zatímco totalitní ideologie obětují přítomnost (a spolu s ní také svobodu a lidskost) pro budoucnost, křesťanství časný život neodvrhne, nýbrž začleňuje do věčnosti. A tím mu dává pravý smysl a cíl. Přítomnost je tak formována,

Dokončení na str. 2 dole



Foto: www.klaus.cz

Podepsána dohoda o společné péči o pražskou katedrálu

Arcibiskup pražský Dominik Duka a prezident republiky Václav Klaus podepsali v pondělí 24. 5. 2010 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha slavnostní prohlášení o úpravě vzájemných vztahů při péči o katedrálu. Pražský arcibiskup při podpisu mimo jiné řekl:

„Úvodní slova našeho slavnostního prohlášení o úpravě vzájemných vztahů při péči o katedrálu vycházející z Preambule Ústavy České republiky nám přibližují chápání historie pražské katedrály jako Božího chrámu, který v duchu biblické tradice patřil Bohu a o který vykonávali péči nebeští patroni svatý Vít, Václav a Vojtěch a na zemi panovník a arcibiskup a později i Metropolitní kapitula. Tento způsob vlastnění a správy majetku, kdy katedrála patří katedrále, měl v toku dějin zabezpečovat ochranu katedrály před možností prodeje či užití k jinému účelu. [...]

Katedrála je národním duchovním, státním i kulturním symbolem drahým všem obyvatelům této země bez rozdílu jejich vyznání. Na jejích vstupních dveřích je zobrazen Otec vlasti Karel IV., jak společně s arcibiskupem Arnoštem z Pardubic přináší relikvie do právě zakládaného dómu. Vznik tak nádherné stavby umožnil právě harmonický vztah panovníka a arcibiskupa, aby zde lidé mohli oslavovat Boha i české zemské patrony.

Ale nejen to! Katedrála sloužila jako místo, kde byli korunováni čeští králové. Zde královskou korunu na hlavu panovníka vsazoval pražský metropolita po mši svaté a po pomazání posvátnými oleji. Ve zdech katedrály je uložena i Svatováclavská koruna, symbol české státnosti. Jejím držitelem je na věčné časy sám svatý Václav, tak, jak si to přál císař Karel IV. Katedrála slouží i jako mauzoleum, ve kterém v naději na vzkříšení odpočívají ostatky českých knížat, králů, arcibiskupů a světských i duchovních hodnostářů. K největším relikviím patří ostatky svatého Václava, o jehož pomoc pro tuto zem denně ve zdech katedrály Církev prosí.

Katedrála vzkvétala vždy, když o ni nerozdílnou rukou pečoval stát i Církev a kdy byla užívána ku prospěchu obou. Je to i závazek do budoucna. Věřím, že i dohoda prezidenta republiky a pražského arcibiskupa je vyjádřením naší společné vůle zabezpečit spolehlivou a harmonickou vzájemnou spolupráci v péči o katedrálu a její uchování budoucím generacím.“

TS ČBK

Dokončení ze str. 1

posvěcována budoucností, stává se její předchutí. (Nikoli však rájem na zemi!)

Tento vztah časného a věčného dobře vystihuje Ježíšovo srdce, symbol Boží lásky: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). Věčnost vstupuje do časnosti, nechává se jí spoutat, zmařit až k smrti, aby ji pak mohla pozvednout k sobě, převést ze smrti do života. Ježíšovo probodené srdce zobrazuje Boží kenozí, jež pramení v tajemství trojiční lásky. Připomíná nám, že Bůh je Emanuel – Bůh s námi: nejsme bez cíle a opuštění, jsme zváni k cestě do Otcova domu, již nám zpřístupnil jeho Syn a na níž nás posiluje Boží Duch. Krev a voda vytékající z Kristova probodeného boku symbolizují nový život, k němuž se rodíme ve křtu a v němž jsme živeni Bohem v eucharistii. Ježíšovo srdce, probodené a trním korunované, je také vzorem pro naši lásku: k opravdové lásce patří ochota k oběti a soucit a solidarita s druhými. – Kristovo srdce předkládá světu, jenž je v úzkých, to, co nejvíc potřebuje: zjevení milosrdného Boha.

Dagmar Kopecká

Indické řeholnice pomáhají prostitutkám

Sestry Ctitelky Nejsvětějšího srdce pracují v Novém Dillí s prostitutkami. Ty pocházejí většinou z nejchudších indických států, jako je Bihár, Čatisgar, Západní Bengálsko, Orissa a Tamil Nadu. Do hlavního města přicházejí hledat práci a stávají se obětmi kuplířů, kteří je falešnými slibů strhávají do prostituce.

Sestry se snaží kontaktovat jejich rodiny, pomáhají jim hledat cestu úniku, hovoří s nimi o jejich utrpení. Pak s nimi hledají, jakou práci by mohly dělat. Učí je šít, vyrábět svíčky nebo pracovat jako kosmetičky. Protože jsou zpravidla bez domova, poskytují jim sestry střechu nad hlavou. „Za pět let práce jsme poznaly, že tyto ženy – i když jsou zbožné a bohabojné – nedokáží opustit prostituci bez pomoci,“ řekla sestra Pradhanová. „Je to riskantní práce, ale my ji máme rády, protože pomáháme těmto mladým ženám získat důstojnost a sebeúctu.“

Asia News

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Benedikt XVI. o kořenech krize v oblasti výchovy

Ve dnech 24.–28. 5. 2010 se ve Vatikánu v aule Pavla VI. konalo 61. plenárního zasedání Italské biskupské konference. Ve čtvrtek 27. května přijal sbor italských biskupů papež Benedikt XVI. na audienci a ve své promluvě se zaměřil na téma jejich letošního zasedání, kterým je problematika výchovy.

Papež zdůraznil dva základní kořeny současné krize v oblasti výchovy. Za prvé je to falešný pojem autonomie člověka, podle něhož by se člověk měl vyvíjet jenom sám, bez přičinění druhých. Ti mohou vývoj jen doprovázet a nikoli do něj zasahovat. Papež poznamenal, že „pro lidskou osobu je podstatný fakt, že se stává sama sebou jedine od druhého, »já« se stává sebou samým jedine ze vztahu k »ty« a »vy«, je stvořeno k dialogu, ke společenství v čase a napříč časem. Jedině v setkání s »ty« a spolu s »my« otevírá se »já« také sobě samému.“

Další kořen současné krize vidí papež ve skepticizmu a relativizmu, v odmítání dvou zdrojů, které orientují lidské putování – přirozenosti a Zjevení: „Vychovávat znamená formovat nové generace, aby dovedly navazovat vztah se světem, byly vybaveny smysluplnou pamětí – nikoli jen nahodilou –, která by vyrůstala z Boží řeči, jak ji nacházíme v přirozenosti a ve Zjevení, v niterně sdíleném odkazu, pravé moudrosti, která uznává transcendentní cíl života, orientuje myšlení, city i soudy.“

RaVat

Skončila výstava Turínského plátna

V Turíně skončila výstava Ježíšova pohřebního plátna. Za 44 dní ji navštívily 2 100 000 lidí, což je dvakrát více návštěvníků než na zimních olympijských hrách roku 2006. I v budoucnu bude plátno vystavováno jen krátce s ohledem na jeho citlivý materiál.

Kathnet

Mons. Zygmunt Zimowski o problematice syntetické buňky

Médií proběhla před několika dny zpráva o uměle vyprodukované buňce, schopné dělit se a rozmnožovat jako každá jiná buňka. Titulky hlásaly, že byl vyprodukován umělý život, třebaže přírodovědci se takovému označení vyhýbají. Předseda Papežské rady pro pastorační zdravotnictví Mons. Zygmunt Zimowski k této otázce řekl:

„Podle toho, co bylo doposud zveřejněno v souvislosti s takzvanou syntetickou buňkou, lze to určitě označit za významný technologický výsledek vědeckého bádání. To je třeba uznat. Chtěl bych však zdůraznit, že by nebylo na místě hovořit o této buňce jako o tvůrčím aktu nebo jako o vyprodukovaném životě. To absolutně ne. Nemůžeme hovořit o stvoření, protože pouze Bůh tvoří a vytváří z ničeho. Náš produkt je lidský, není tedy stvořením. Aniž bychom chtěli upírat zásluhy badatelům, jedná se pouze o určitou modifikaci toho, co již bylo stvořeno, tedy o syntetickou biologii. Syntetická buňka však podle mého názoru klade dvě základní otázky: takzvané riziko nepředvídatelného, které se pojí k novince takového stupně, a nerozlučnost dvojčlenu přírodověda – etika. Tu musíme neustále respektovat, a proto bude nezbytné, aby pokračování výzkumu této buňky bylo přesně monitorováno. Dodal bych ještě, že stejně jako byla pro lidský genom ustanovena mezinárodní komise ELSI, tedy ve zkratce Etika, zákon a společnost, posuzující jeho budoucí využití, bude nezbytné vytvořit také příslušnou paralelní komisi, která bude hodnotit etický, právní a sociální dopad tohoto pokračujícího experimentu.“

RaVat

Jezuité v Bangladéši

Centrum s názvem „Dům nového světla“ založili jezuité v Dháce. Reagují tak na výzvu biskupů i vlastní arcidiecéze, kteří si přejí, aby katolíci pomáhali duchovnímu růstu a rozvoji národa. Centrum je šestipatrová budova; bude sloužit konzultacím pro kandidáty zasvěceného života.

Dhácký arcibiskup při otevření Centra řekl: „Centrum bude kázat spiritualitu a idealismus svatého Ignáce. Bude sponzorovat konference a exercicie pro kněze a řeholníky v Pákistánu i v zahraničí. Myslím, že pomůže, aby Církev dále rostla ve spiritualitě.“ George Pattery, provinciál kalkatské provincie, při této příležitosti řekl: „Doufám, že povzbudíme duchovní povolání mezi mladými katolíky této oblasti.“

Fides

Irán: Vězni svědomí

V iránských vězeních se nachází 470 vězňů svědomí: z toho 39 žen a 28 mužů je odsouzeno k smrti. 120 vězňů jsou Kurdové, 101 je politických aktivistů, 59 studentů, 49 novinářů nebo blogerů, 43 příslušníků náboženských menšin. Beze stop zmizelo 134 lidí.

Asia News

Válečné konflikty brání dětem chodit do školy

Nejnovější zpráva publikovaná aliancí „Zachraňte děti“ konstatuje, že celosvětově roste počet dětí chodících do školy. Od roku 2006 klesl počet dětí bez škol ze 115 na 72 milionů. Z tohoto počtu 39 milionů dětí žije v regionech postižených válkou.

V Liberii nechodí do školy 73 % dětí, v Somálsku 81 %. V několika afgánských provinciích je situace podobná. V Kongu se rodiče bojí pouštět děti z domova, protože zde probíhají boje mezi dvěma frakcemi milice. V Pákistánu bylo v údolí Svát zničeno milicemi 356 škol.

Fides

VOLBY 2010 – CO A PROČ



Lidři vítězných stran. Foto: www.rozhlas.cz, Tomáš Adamec

Hlavní sdělení voleb: protest voličů proti establishmentu, reprezentovaný především mimořádně vysokým udělováním preferenčních hlasů. Ono „kroužkování“ dramaticky změnilo pořadí na kandidátkách nejen etablovaných stran, ale i stran nových.

A dále: Porážka sociální demokracie. Tyto volby měla ČSSD vyhrát, neboť a) je opoziční stranou v době krize a b) v sekulárně-rovnostářské České republice je sociální demokracie vždy přirozenou vládní stranou.

Proč se to nestalo? Jiří Paroubek to svou mocichtivostí „přehnal“ a šel z něj strach. Tím proti sobě popudil většinu českého elektorátu a odpudil i své potenciální koaliční partnery. Nakonec s ním – s výjimkou komunistů, ale to bylo málo – nikdo nechtěl jít. Více než o porážku sociální demokracie se jednalo o porážku Jiřího Paroubka a jeho gambitu.

ODS

Petr Nečas zachránil ODS z hrobníkovy lopaty a po zásluze bude příštím premiérem. Uvědomuje si, že ODS musí zásadně očistit, neboť jinak ji na podzim čeká úžasný výprask v senátních volbách, a především v pražských volbách ze strany TOP 09. Bude mít k tomu sílu? A pokud ano, stihne to?

TOP 09

Jednoznačný úspěch. Brilantní Kalouskův tah – to, že opanoval vlastní ego (jak umí jen málokdo z politiků) a udržoval si velice nízký profil. Naopak, marketingově úspěšným profilem strany byl senátor Schwarzenberg. Jenže: Schwarzenberg nebude ve vedení strany věčně a kdo jej pak nahradí? A kdy (tj. jako brzo) začnou v TOP 09 mocenské a frakční boje, a co bude jejich výsledkem? Přežije tato strana tento svůj úspěch?

VV

To samé, leč ještě intenzivněji. Frakční boje, mocenské zápasy a štěpení čekám v této straně velice brzo. Boj mezi těmi, kdo mají moc, mezi těmi, kdo si myslí, že mají moc, a mezi těmi, kdo si myslí, že moc by měli mít. Mimochodem, VV je jediná parlamentní strana v České republice za posledních 18 let, která se profiluje jako liberální střed a už požádala o vstup do evropské liberální internacionály.

KSČM

Skutečná „klidná síla“ české politiky: až se děje co se děje, její parlamentní výsledek je stejný.

KDU-ČSL

Ti lidé pravděpodobně ještě ani teď nevědí, co se stalo. Posledních pět let se mí

mladší kolegové z Občanského institutu snažili zachránit tuto stranu před ní samotnou. Nešlo to. Naslouchala falešným prorokům, kteří ji zavedli nikoli do země zaslíbené, nýbrž na poušť.

Jejich omyl byl v naprostém nepochopení, kdo jsou potenciální voliči KDU-ČSL. Místo usilování o pravice křesťanské konzervativce, situovali stranu do levého středu, především v ekonomických otázkách, a chtěli získat středové voliče, především městské a sekulární. Omyl, tyto voliči tuto stranu nikdy volit nebudou, již kvůli názvu. Omylem bylo sázet na ekonomické téma, jež představuje hlavní polaritu mezi ODS a ČSSD (toto téma lidovecké voliče stejně tolik nezajímá); naopak KDU-ČSL měla šanci jedinou: za prioritní si zvolit téma morálně-kulturní a profilovat se jako explicitně křesťansko-konzervativní strana. Z toho mělo ale její vedení smrtelnou hrůzu. (Tito lidé dodnes nepochopili, že bývalý poslanec Jiří Karas jim voliče přitahoval, a neodrazoval; „odrazoval“ jen ty, kteří by stranu stejně nikdy nevolili, ale přitahoval ty, kteří bez něj – či bez někoho jako on – nevidí důvod ji volit.)

Není nutné činit si iluze o Kalouskově „konzervatismu“, ale na rozdíl od lidovců správně pochopil, že se alespoň musí tvářit konzervativně: v době krize je konzervativní šetřit, nikoli marnotratně rozhazovat a tleskat nehorázným požadavkům odborů na nezdanění benefiktů, jak to učinili lidovci v touze po mýtickém levě-středovém voliči. Když se lidovci obrátili ke konzervativcům zády, nelze se divit, že konzervativci se obrátili zády k nim.

Roman Joch



MUDr. Roman Joch, český neokonzervativní politik, publicista, politický komentátor a překladatel, ředitel Občanského institutu

RUSOVÉ VE VATIKÁNU

Evropa by znovu měla dýchat oběma plícemi

V minulém týdnu ruská pravoslavná církev konečně našla cestu do Vatikánu. Koncert ruské hudby věnovaný Benediktu XVI. k pátému výročí pontifikátu na všechny dobře zapůsobil. Nezůstalo ale jen při koncertu. Patriarcha Moskvy a celé Rusi poslal papežovi velmi srdečný list. Koncertu předcházely dny ruské kultury a spirituality. Vysoký představitel patriarchátu, zastávající úřad jakéhosi ministra zahraničních věcí, sloužil ve Vatikánské bazilice pravoslavnou liturgií. V Římě byla založena akademie, která má mimo jiné posilovat vztahy mezi Svatým stolicí a ruským pravoslavím. Moskevský patriarchát se tedy vskutku snažil nemálo.

Podle vatikánského mluvčího daleko přesáhl obvyklá kurtoazní gesta. Navíc – jak to formuloval P. Lombardi – byla uzavřena dohoda o budování nového křesťanského humanismu, který Evropě dovolí znovu dýchat oběma plícemi. Spokojeností se netajil ani kardinál Kasper, zodpovídající ve Vatikánu za vztahy s odloučenými bratry. Podle něj se podařilo otevřít novou dimenzi ekumenických vztahů. Po dialogu pravdy a lásky přišel čas na dialog kultury. V případě pravoslaví jde o věc o to důležitější, že na počátku schismatu, které před tisíci lety rozdělilo křesťanský Východ a Západ, stály především kulturní rozdíly, uvedl kardinál Kasper.

Aniž bychom chtěli pochybovat o upřímných úmyslech Moskevského patriarchátu, za povšimnutí stojí, že okázalé oteplení vztahů zapadá do nového obrazu ruské církve důsledně budovaného novým patriarchou. Zajímavou shodou okolností došlo k vatikánským událostem těsně před první návštěvou konstantinopolského patriarchy Bartoloměje I. u patriarchy Cyrila v Moskvě. Vztahy obou patriarchátů rozhodně nelze označit za bezproblémové. Není tajemstvím, že mezi představitelem největší pravoslavné církve na světě a patriarchou co do velikosti symbolické ortodoxní ko-



Benedikt XVI. a metropolita Hilarion Alfjejev na koncertu ruské hudby. Foto: theratzingerforum.yuku.com

Patriarcha Cyril aktivizuje ruskou církev v různých oblastech: v zahraniční politice i v ekumenismu. Doufejme, že věcem Božím a katolicko-pravoslavným vztahům to bude ku prospěchu.

munity v Turecku, jemuž náleží titul patriarchy Konstantinopole a spolu s tím i duchovní prvenství v celém pravoslaví, panuje rivalita. Pokud jde o vztahy s katolicismem, Bartoloměj I. byl velmi otevřený. Právě díky jeho úsilí se podařilo obnovit oficiální teologický dialog, který v poslední době přešel k jádru věci, totiž k tomu, co nás rozděluje nejvíc, k Petrovu primátu. Ruská církev v této oblasti sloužila dlouhá léta jako brzda, dokazujíc tak zároveň svou skutečnou sílu. Nyní, jak se zdá, rozhodla o změně takti-

ky. Opouští obranné pozice a začíná rozehrávat.

Na nový kurz moskevského patriarchátu upozornil nedávno, byť ve zcela jiném kontextu, kardinál Jean-Louis Tauran. Účastnil se v Ázerbájdžánu setkání náboženských představitelů této oblasti na nejvyšší úrovni, jakéhosi kavkazského Assisi. Organizátorem ovšem byl patriarcha Cyril. Ne náhodou – alespoň tak se domnívá kardinál Tauran, kdysi šéf vatikánské diplomacie, dnes hlava vatikánského úřadu pro mezináboženský dialog. Ruský patriarchát se podle něj snaží prezentovat a získávat vliv v této oblasti, v níž má Rusko stále velmi vážné zájmy.

Krzysztof Bronk



Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

O POSLÁNÍ KNĚZE UČIT

Promluva Benedikta XVI. na generální audienci 14. dubna 2010

V době blížícího se vyvrcholení oslav Roku kněží se Svátý otec rozhodl věnovat své katecheze na generálních audiencích reflexi služebného kněžství. Zaměřil se na téma připodobnění kněze Kristu jako Hlavě plněním tzv. *tria munera*, tedy trojího poslání: učit, posvěcovat a vést. V této katechezi pojednává o *munus docendi*, poslání učit.

In persona Christi Capitis

Pro porozumění toho, co znamená jednat *in persona Christi Capitis* – v osobě Krista jako Hlavy – ze strany kněze, a také pro pochopení důsledků, jež plynou z poslání reprezentovat Pána, zejména plněním těchto třech poslání, je třeba nejprve objasnit, co to znamená „reprezentovat“ někoho. V běžném jazyce se tím všeobecně míní obdržet od nějaké osoby plnou moc a být přítomen místo ní, mluvit a jednat jejím jménem, protože ten, který je reprezentován, chybí a nemůže konkrétně jednat. Ptejme se: Představuje kněz Pána stejným způsobem? Odpověď zní: Nikoli, protože v Církvi Kristus nikdy nechybí, ba dokonce je přítomen tak, že je naprosto osvobozen od omezení prostoru a času díky události Vzkříšení, kterou rozjímáme zejména ve velikonoční době.

Proto kněz, který jedná *in persona Christi Capitis* a reprezentuje Pána, nejedná nikdy jménem chybějícího, nýbrž v samotné Osobě vzkříšeného Krista, který se zpřítomňuje svým vlastním, reálně účinným jednáním. Jedná skutečně a realizuje to, co by kněz učinit nemohl: proměnění vína a chleba, aby byly reálnou přítomností Pána, odpuštění hříchů. Pán zpřítomňuje své vlastní jednání v osobě, která koná příslušná gesta. Tato tři kněžská poslání, která tradice spatřuje v různých vyjádřeních Pánova poslání: učit, posvěcovat a vést, jsou ve svém rozlišení a hluboké jednotě určitou specifikací této účinné reprezentace. Jsou to ve skutečnosti tři různé činnosti vzkříšeného Krista, toho, který dnes v Církvi a ve světě učí, a tak působí víru, shromažďuje svůj lid, vytváří přítomnost

pravdy, reálně utváří společenství univerzální Církve, posvěcuje a vede ji.

***Munus docendi* – Poslání učit**

První úkol, o kterém bych rád mluvil, je *munus docendi*, tedy poslání učit. Dnes, kdy panuje výchovně-vzdělávací nouze, se *munus docendi* Církve, uskutečňované službou každého kněze, jeví jako obzvláště důležité. Žijeme v obrovském zmatku, pokud jde o základní rozhodnutí našeho života a otázky po tom, co je svět, odkud pochází, kam jdeme, co máme dělat, abychom konali dobro, jak máme žít, jaké hodnoty jsou skutečně neměnné. Ve vztahu k tomu všemu existuje mnoho odporujících si filosofí, které vznikají a zanikají, vyvolávají zmatek co do základních rozhodnutí a způsobu života, takže už běžně nevíme, z čeho a proč jsme vznikli a kam jdeme. V této situaci se uskutečňuje slovo Pána, který měl soucit se zástupy, protože byly jako ovce bez pastýře (srov. Mk 6,34). Tento postřeh učinil Pán, když viděl tisíce lidí, kteří ho následovali na pustinu, protože v různosti dobových proudů už nevěděli, jaký je opravdový smysl Písma a co řekl Bůh. Pán, pohnut soucitem, vykládal slovo Boží. On sám je slovo Boží, a tak po-

Kněžská funkce *in persona Christi* je zpřítomňovat ve zmatcích a dezorientaci naší doby světlo Božího slova, světlo, kterým je v tomto našem světě sám Kristus.

dává orientaci. Toto je kněžská funkce *in persona Christi*: zpřítomňovat ve zmatcích a dezorientaci naší doby světlo Božího slova, světlo, kterým je v tomto našem světě sám Kristus. Kněz proto neučí svým idejím, filosofií, kterou sám vymyslel, našel nebo se mu líbí; kněz nemluví o sobě, nemluví kvůli sobě, aby si snad získal obdivovatele nebo založil svou stranu; neříká svoje věci, svoje výmysly, ale ve směsici všech filosofí učí jménem přítomného Krista, předkládá pravdu, kterou je sám Kristus, Jeho slovo, Jeho způsob života a Jeho cestu. Pro kněze platí to, co Kristus řekl sám o sobě: *Moje učení není moje* (Jan 7,16); Kristus tedy nenabízí sebe sama, nýbrž Otcovo slovo hlasem Syna. Také kněz musí vždycky mluvit a jednat takto: „Moje učení není moje, nepropaguji svoje ideje nebo to, co se mi líbí, ale jsem ústa a srdce Krista a podávám jedinou a společnou nauku, která stvořila univerzální Církev a vytváří život věčný.“

Ztotožnit se s Kristem

Tato skutečnost, že kněz nevymýšlí, nevytváří a nehlasá svoje ideje, neboť učení, které hlasá, není jeho, ale Krista, však na druhé straně neznamená, že je neutrální jako nějaký mluvčí, který přednáší text, s nímž se možná neztotožňuje. Také v tomto případě platí vzor Krista, který řekl: Já nejsem sám od sebe, ale přicházím od Otce a žiji pro Otce. V tomto hlubokém ztotožnění je tedy Kristovo učení Otcovým učěním a Kristus sám je jedno s Otcem. Kněz, který hlasá Kristovo slovo, víru Církve a nikoli vlastní ideje, musí také říci: Nežiji ze sebe a pro sebe, ale žiji s Kristem a z Krista. A tak to, co

nám řekl Kristus, stává se mým slovem, i když není moje. Život kněze se musí ztotožňovat s Kristem a tím se slovo, jež není jeho, přesto stává slovem hluboce osobním. Svatý Augustin řekl na toto téma, když mluvil o kněžích: *A co jsme my? Služebníci (Krista), Jeho služebníci, protože to, co rozdáváme vám, není naše, ale bereme od Něho. A také my z toho žijeme, protože jsme služebníci jako vy* (Promluva 229/E, 4).

Učení, které je kněz povolán nabízet, tj. pravdy víry, musí být vnitřně osvojeny a žity v intenzivním, osobním a duchovním životě, takže kněz reálně vstoupí do hlubokého, vnitřního společenství se samotným Kristem. Kněz především věří, přijímá a snaží se žít jako své to, co Pán učil a Církev předává, na cestě ztotožňování se s vlastní službou, jak je toho příkladným svědkem svatý Jan Maria Vianney (srov. *List k zahájení Kněžského roku*). *Sjednoceni v téže lásce*, praví opět svatý Augustin, *jsme všichni posluchači toho, který je pro nás v nebi jediným Učitelem* (Enarr. in Ps. 131, 1, 7).

Hlas kněze se v důsledku toho nezřídka může jevit jako *hlas volajícího na poušti* (Mk 1,3), ale právě v tom spočívá jeho prorocká síla, v tom, že nikdy není potvrzen, ba není ani ratifikovatelný panující kulturou či mentalitou, nýbrž ukazuje jedinečnou novost, jež je schopna přivodit autentický pokrok a hlubokou obnovu člověka, že totiž Kristus je Živý, že je Bohem blízkým, Bohem, který působí v životě a pro život světa a dává nám pravdu, způsob života.

Hlásat ryzí křesťanskou nauku

Při pozorné přípravě slavnostního kázání, aniž by se opomíjela ta feriální, ve snaze o katechetickou formaci, ve školách, v akademických institucích a zejména prostřednictvím nepsané knihy, kterou je jeho vlastní život, je kněz vřdycky „vyučujícím“, učí. Nikoli však s domnělým nárokem někoho, kdo nařizuje svoje pravdy, nýbrž s pokornou a radostnou jistotou toho, kdo se setkal s Pravdou, jež ho uchvátila a proměnila, a proto ji nemůže přestat hlásat. Kněžství si totiž nikdo nemůže zvolit sám od sebe, není to způsob, jak dosáhnout v životě zajištění, jak získat společenské postavení; nikdo si je nemů-



Rafael Santi: Svatý Pavel káže v Aténách (1515). Foto: Wikipedia

Hlas kněze má ukazovat jedinečnou novost, jež je schopna přivodit autentický pokrok a hlubokou obnovu člověka, že totiž Kristus je Živý, že je Bohem blízkým, který působí v životě a pro život světa.

že dát, ani sám od sebe hledat. Kněžství je odpověď na Pánovo povolání, na jeho vůli, abychom se stali hlasateli nikoli nějaké osobní pravdy, ale jeho pravdy.

Drazí spolubratři kněží, křesťanský lid si přeje v našem učení slyšet ryzí křesťanskou nauku, jejímž prostřednictvím bude moci obnovit setkání s Kristem, který dává radost, pokoj a spásu. Písmo svaté, spisy Otců a učitelů Církve, Katechismus katolické církve tvoří v této souvislosti nevyhnutelné opěrné body při plnění onoho *munus docendi*, jež je tak podstatné pro obrácení, cestu víry a spásu lidí. *Kněžské svěcení znamená ponoření... do Pravdy* (Homilie při mši se svěcením olejů, 9. dubna 2009), oné Pravdy, která jednoduše není pojmem nebo soustavou idejí, jež je třeba si předávat a osvojovat, nýbrž je Osobou Kris-

ta, s Nímž, skrze Něhož a v Němž žijeme, a tak se tato zvěst nutně stává také aktuální a srozumitelnou. Pouze toto vědomí Pravdy, učiněné Osobou vtělením Syna, opravňuje misijní mandát: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření* (Mk 16,15). Jedině je-li Pravdou, je určena všemu stvoření. Není to zavedení něčeho, ale otevření srdce k tomu, k čemu bylo stvořeno.

Být hlasem Dobrého pastýře

Drazí bratři a sestry, Pán světil kněžím velký úkol, aby byli hlasateli Jeho Slova, Pravdy, která zachraňuje, aby byli Jeho hlasem ve světě a přinášeli to, co vede k pravému dobru duší a po autentické cestě víry (srov. 1 Kor 6,12). Svatý Jan Maria Vianney ať je pro všechny kněze příkladem. Byl mužem velké moudrosti a heroické síly odporu proti kulturnímu a sociálnímu nátlaku své doby, aby mohl vést duše k Bohu. Jednoduchost, věrnost a bezprostřednost byly podstatné charakteristiky jeho kázání, transparentnosti jeho víry a jeho svatosti. Tak byl utvářen křesťanský lid, který v něm – jako tomu bývá v každé době u opravdových učitelů – rozpoznával světlo Pravdy. Rozpoznával v posledku to, co by mělo být v knězi vřdycky rozeznatelné: hlas Dobrého Pastýře.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(mezititulky redakce)



Klášteř v Praze-Lysolajích. Foto: Mnišky OP

NOVÝ KLÁŠTEŘ V PRAZE?

Ze života mnišek Kazatelského řádu

V Praze-Lysolajích žije od roku 1990 komunita dominikánských mnišek. Malý klášteř je v současné době domovem sedmi sester, ale slouží také jako liturgický prostor místní obci a místo duchovní obnovy pro množství zájemců. Dispozice klášteřa jsou však omezené, neumožňují už další rozvoj komunity, ani rozšíření služeb pro veřejnost. Sestry proto plánují stavbu nového klášteřa.

Milí čtenáři,

jsme kontemplativní komunita sedmi sester dominikánek v Praze 6-Lysolajích. První komunitu sester založil ve 13. století v jižní Francii svatý Dominik a uložil jim modlit se za jeho nově vznikající dílo, tj. Řád Kazatelů (dominikánů). Posláním tohoto řádu je oslava Boží, spása všech lidí a hlásání víry. Naším hlavním úkolem jako mnišek Kazatelského řádu je chválit Boha, modlit se ve skrytosti za všechny lidi a za celý svět, aby všichni poznali radost z Boží přítomnosti ve svých životech. Také předklá-

dáme Bohu starosti i radosti všech lidí, zvláště těch, kteří se na nás obracejí. Jako u všech kontemplativních komunit je naším hlavním posláním modlitba, kterou podporuje celý náš způsob života, tedy i práce, již konáme uvnitř klášteřa. Nevěnujeme se tedy vnějšímu apoštolátu. Zabýváme se například překládáním z některých cizích jazyků, psaním ikon, ručními pracemi (šitím, tkaním, vyšíváním). Od roku 1990 žijeme v domku na okraji Prahy. Za komunismu zde žili naši bratři a po revoluci nám dům věnovali. Protože byl malý, přistavěly jsme v roce 1994 dru-

hou část domu. Náš dům je součástí řadové zástavby, takže již nemůže být více rozšiřován a přizpůsobován, aby poskytoval lepší podmínky pro kontemplativní život. Už od začátku jsme si byly vědomy toho, že žijeme v provizoriu a modlily jsme se, abychom našly správné východisko z této situace, a hledaly jsme také vhodné řešení. Jediný způsob, který by, jak se zdá, přicházel v úvahu, je stavba nové budovy (je to méně nákladné než případná rekonstrukce staršího objektu).

Tak jako jiné kontemplativní komunity přitahuje i naše komunita lidi, kteří

chtějí sdílet náš život, účastnit se liturgie a čerpat z naší duchovní zkušenosti. Proto dalším důvodem, proč chceme stavět, je také skutečnost, že k nám stále častěji přicházejí lidé s prosbou, aby u nás mohli strávit dny duchovní obnovy. Kromě toho bychom chtěly nabídnout místním lidem možnost přijít k nám poslechnout si přednášku či koncert. Naše obec nemá vlastní kostel a farní kostel je poměrně daleko. Už nyní slouží současná kaple lidem z okolí, je však prostorově nedostačující, stejně jako klášterní prostory pro hosty (pouze jeden malý pokoj). V rámci kláštera bychom chtěly vybudovat přiměřeně velkou část pro hosty a veřejně přístupnou kapli pro 60 osob včetně sester. Celková obytná kapacita klášterního komplexu má být 20 lidí (sester i hostů).

Naše dlouhodobé snahy o postavení nového kláštera nabraly v poslední době rychlejší spád. Loni na jaře nás totiž navštívil pan architekt, který dostal za úkol navrhnout část územního plánu rozvoje města pro naši obec. Poslala ho naše paní starostka, aby s námi probral různé varianty, kde by mohl stát náš klášter. Máme vybráno místo a vlastník pozemku je s námi ochoten v této věci jednat. I místní zastupitelstvo vyjádřilo našemu plánu stoprocentní podporu. Máme ho-

tovou urbanistickou studii a místní úřad i vlastníci pozemku podali na magistrát sami za sebe návrh na zanesení místa pro náš klášter do územního plánu. Proto sbíráme prostředky na realizaci stavby. Celý projekt, včetně ceny pozemku a počátečních provozních nákladů (v prvních deseti letech), se odhaduje na několik desítek milionů Kč.

Proto Vás prosíme, pokud chcete a můžete, abyste finančně přispěli na toto Boží dílo, jak věříme, a pomohli nám tak vystavět nový klášter. Název účtu: Klášter mnišek Kazatelského řádu; číslo účtu: 500 102 24 31/5500.

Za všechny naše dobrodince se denně modlíme a každou první neděli v měsíci je za ně sloužena mše svatá.

Prosíme o modlitbu za nás, abychom stále rozlišovaly Boží vůli a aby se nám podařilo získat dostatek prostředků a nechyběla nám odvaha k provedení záměru, který má podporu i místních obyvatel. O projektu našeho nového kláštera se dozvíte více na webových stránkách <http://novyklaster.op.cz>.

Děkujeme Vám za přečtení tohoto článku. Zůstáváme s vámi spojené v modlitbě.

*Vaše s. Kateřina, OP
a komunita sester dominikánek
z Prahy-Lysolaj*



Hlavním úkolem mnišek Kazatelského řádu je chválit Boha, modlit se ve skrytosti za všechny lidi a za celý svět, aby všichni poznali radost z Boží přítomnosti ve svých životech.

Chórová modlitba v kapli. Foto: Mnišky OP



Klášter v roce 1990



V klášterní zahradě

ROZUMĚT A MLUVIT ŘEČÍ LÁSKY

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně

Ke stému výročí ustanovení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova napsal papež Pius XII. roku 1956 encykliku *Haurietis aquas – Budete vážit vodu s radostí z pramenů spásy*. Osobní přístup k Srdci Ježíšovu, tomuto prameni spásy, nalezneme, budeme-li vnímaví pro řeč lásky, a budeme-li touto řečí sami mluvit. Mluví k nám sám Bohočlověk, ale také jeho láska. A Pán Ježíš od nás očekává odpověď, odpověď každého z nás.

Oslovení lásky

Ježíš k nám mluví řečí lásky, a řečí lásky k nám promlouvá i jeho Srdce.

Bohočlověk

Uctíváme-li Srdce Ježíšovo, neuctíváme jen jeho srdce, ale celého Ježíše, vtěleného Božího Syna. V Ježíšově Srdci je celý Ježíš, nikoli jen jeho srdce. Opravdová úcta k Srdci Ježíšovu přece nevytrhává z Božího Syna jeho srdce. To bychom této zbožnosti neporozuměli. Dříve, než byl roku 1900 zasvěcen Srdci Ježíšovu celý svět, napsal papež Lev XIII. 25. května 1899 v encyklice *Annum sacrum* (Svatý rok) následující slova: „Zasvětit se Srdci Ježíšovu neznámá nic jiného, než sebe sama Ježíši zcela odevzdat a jemu se poddat. Všechny projevy úcty k božskému Srdci jsou ve skutečnosti přinášeny vlastně samotnému Ježíšovi.“

Ježíšovo Srdce

Proč uctíváme Srdce Ježíšovo? Srdce je nejdůležitějším orgánem lidského těla, a tedy je také nejdůležitějším orgánem Ježíšova těla. Součástí Bohočlověka Ježíše Krista je živé, pulsující Srdce. Je to Srdce Syna věčného Otce, které je podstatně spojené se Slovem Božím, a proto je také nekonečně vznešené, proto je svatým chrámem Božím, je stánkem Nejvyššího, jak se modlíme v litanii k nejsvětějšímu Srdci.

Řekneme-li slovo „srdce“, máme často na mysli něco víc než jen srdeční sval. Slovo „srdce“ označuje veškerý vnitřní život člověka, jeho myšlení a touhy, jeho cítění a vnímání, jeho smýšlení vůbec. Říkáme-li, že „ten člověk má dobré srd-

ce“, potom se vyjadřujeme o celém člověku a velmi ho chválíme. Větší pochvalu asi nenalezneme, než ono: „má dobré srdce“.

Lidské srdce je symbolem lásky člověka. Také Srdce Ježíšovo je symbolem lásky. Je obrazem lásky, kterou má Ježíš společně s Otcem a s Duchem Svatým. Tato láska je jednoznačně zjevná, protože v Ježíši *přebývá veškerá plnost božství* (Kol 2,9). Nejsvětější Srdce je symbolem lásky člověka Ježíše. Je symbolem soucitné, vnímavé lásky, blahovůle, něžnosti a přátelskosti, jíž je Pán Ježíš schoopen jako dokonalý člověk.

Jen ten, kdo miluje jako Ježíš, jen ten, kdo je sám hluboce zakořeněn a pevně založen na lásce, jen ten může tušit rozměry, „šířku, výšku a hloubku“ Spasitelovy lásky, protože *láska Kristova převyšuje všechno poznání* (Ef 3,17–19).

V kultu Nejsvětějšího Srdce před nás předstupuje a promlouvá k nám celý Kristus, jeho božsko-lidské tělesné Srdce, jeho Srdce jako výraz jeho vnitřního a mravního života, Srdce jako symbol jeho lásky. Slavnost Ježíšova Srdce je zvoláním lásky Ježíše Krista.

Odpověď lásky

Na toto volání lásky očekává Ježíš naši osobní odpověď. Touto odpovědí je naše zasvěcení se jeho Srdci a smír.

Zasvěcení Srdci Ježíšovu

Boží velebnosti se máme klanět, Boží svrchovanost uznat a vděčností chválit Boží dobrotu. Této Boží velebnosti, svrchovanosti a dobrotě se zcela odevzdáváme, když se jí zasvěcujeme. Osobním zasvě-



Foto: cantate-domino.blogspot.com

Ježíšovo otevřené Srdce učinil Otec svatyní božské štědrosti, aby nám bylo bohatým pramenem milosrdenství a milosti. Náš Pán a Vykupitel denně obnovuje v eucharistické oběti tento smír.

cením se stáváme svatými pro Boha, zasvěcenými Bohu a Božím majetkem. Proto se může Bohu zasvětit jen člověk, nikoli nějaká věc. Věci sice Bohu zasvěcujeme a ony jsou potom posvátné, ale nejsou nikdy svaté. Zasvěcení je totiž odpovědí pouze tvora Stvořiteli.

Když se zasvěcujeme Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, dostává toto zasvěcení svůj nejpůvodnější smysl, a to: *Ježíš Kristus je Pán* (Flp 2,11); *Ježíš Kristus je Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha. Ježíš je obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než všechno tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný. Ať jsou to trůny nebo panstva nebo knížata nebo mocnosti, všechno je stvořeno skrze něho a pro něho* (Kol 1,15–17). Proto také zasvětili papežové celý svět Ježíšovu Srdci: Pius IX. roku 1875 či Lev XIII. roku 1899. Od pontifikátu Pia XI. se toto zasvěcení světa obnovuje každoročně o slavnosti Ježíše Krále.

Dnes dostává toto zasvěcení světa zvláštní význam. Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje úlohu laiků v Církvi, jejich povolání ke svatosti a poslání posvětit svět skrze Ježíše Krista. Můžeme říci, že teprve po koncilu dosáhlo zasvěcení Ježíšovu Srdci plně svého významu a vrcholu. Tímto zasvěcením si my, pokřtění, uvědomujeme, že máme zde na zemi být Ježíšovými posly.

Smír

Ale to není všechno. Druhou naší odpovědí na Ježíšovo volání lásky je smír. Smír, protože jsme hříšní lidé.

Hřešíme, když pomíjíme Boha, když jej zavrhujeme, když ho urážíme, když mu činíme příkoří, když na něm pácháme bezpráví. Boží svatost proto vyžaduje smír, odčinění, usmíření, napravení a zadostiučinění. Porušený řád musí být znovu nastolen.

Bůh nastoupil nepochopitelnou cestu smíření. Z naší strany nebylo možné začít. Proto *představil Bůh svého jednorozeného vtěleného Syna jako smírnou oběť v jeho krvi..., aby ukázal svou spravedlnost* (Řím 3,25). A tohoto svého Syna nechal přibít na kříž jako *dlužní úpis* (Kol 2,14). Bůh odsoudil hřích lidí na těle svého Syna (Řím 8,3). Toho, kte-



Kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Manile. Foto: www.manila-fotos.blogspot.com

Při každé eucharistické slavnosti se máme stát silnějšími pro osobní zasvěcení a pro celoživotní smír. Poté jsme rozesíláni do světa a ke svým každodenním povinnostem, které mají být pokračováním tohoto zasvěcení.

rý hřích nepoznal, učinil kvůli nám hříchem (2 Kor 5,21), abychom se v něm stali spravedlností Boží. Jeho otevřené Srdce učinil Otec *svatyní božské štědrosti, aby nám bylo bohatým pramenem milosrdenství a milosti*. Náš Pán a Vykupitel denně obnovuje v eucharistické obě-

ti tento smír. Tak můžeme pochopit, proč úcta k Ježíšovu Srdci je tak úzce spjata s myšlenkou smíru – přinášíme smír tomu, který byl našimi hříchy tak uražen a zraněn – Ježíši Kristu, Božímu Synu. Tak je náš smír připojen ke smíru, který za nás podává Ježíš Kristus svému Otci. Přinášíme smír tomu, který byl jako Bohočlověk kvůli nám potupen a odsouzen a který všechno to snášel z lásky k Otci a k nám, lidem.

Smysl úcty k Srdci Ježíšovu je tedy naslouchat řeči lásky a také stejnou řečí mluvit. Při každé eucharistické slavnosti se máme stát silnějšími pro osobní zasvěcení a pro celoživotní smír. Poté jsme rozesíláni do světa a ke svým každodenním povinnostem, které mají být pokračováním tohoto zasvěcení.

P. ThDr. František Panuška, CSsR
<http://svata-hora.cz>

BŮH VE SVÁTOSTECH

Vstanu a půjdu k Otci

Pokání je svátost Božího milosrdenství. Otec se neodvrací od svých marnotratných dětí, stále je vyhlíží a je připraven přijmout je zpět do svého domu. Boží milost v nás však nepůsobí bez naší spolupráce, bez naší touhy vrátit se k Otci, kterou vyjadřujeme lítostí, vyznáním a zadostiučiněním.

Pokání je svátost, ve které kněz na místě Božím odpouští hříchy člověku, jenž jich opravdově lituje a upřímně se z nich vyznává. Třebaže pojem pokání nacházíme ve všech náboženstvích, svátostný ráz má jen v křesťanství. Ve chvíli, kdy kněz pronáší nad hříšníkem svátostná slova: *Uděluji ti rozhřešení ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého*, je živým nástrojem Boží všemohoucnosti. Kněz odpouští hříchy, ale odpouští je jako nástroj Boží. Mluví jménem svým a jménem Církve jako soudce hříšníka, ale mluví a vynáší rozsudek nebo osvobození na místě Božím. Kněz není pouhým ohlašovatelem odpustění, které uděluje Bůh; je skutečným soudcem duše a úkon svátostného rozhřešení je skutečný úkon soudcovský, jak řekl Tridentýský koncil.

Svátost pokání však není jen nějaký magický obřad, jímž by člověk zcela mechanicky dosáhl odpustění. Vyžaduje spolupráci ze strany člověka. Teologové vypočítávají tři části svátosti pokání, jejichž uskutečnění spočívá na člověku, který se chce zbavit hříchu. „Ze strany kajčnickovy se vyžaduje,“ píše svatý Tomáš, „nejprve zlobu vůle nahradit, což nastává *lítostí*; za druhé podrobit se rozhodnutí kněze na místě Božím, což nastává ve *vyznání*; za třetí učinit náhradu podle rozhodnutí služebníka Božího, což nastává v *zadostiučinění*. A proto se lítost, vyznání a zadostiučinění udávají jako části pokání.“ (S. th. III, 90, 2)

Lítost

Tridentýský sněm definuje lítost jako bolest duše a odpor ke spáchanému hříchu s předsevzetím více nehřešit. Je to bolest duše, nikoli těla, protože lítost je úkon vůle, nikoli smyslu. Vychází z ctnosti kajčnosti, která se snaží napravit zlo způ-

sobené hříchem. Z toho také plyne, že citová stránka nehraje žádnou, nebo jen zcela vedlejší roli v úkonu lítosti. S touto lítostí, je-li opravdová, je nutně spojeno předsevzetí, touha již nehřešit, i když toto předsevzetí není výslovně vyjádřeno. Rovněž je třeba, aby s touto lítostí byla spojena touha vyznat se z hříchů a podat za ně náležité zadostiučinění.

Lítost je nosnou složkou svátosti pokání, takže bez ní nelze pomýšlet na svátostné účinky. Bez opravdové lítosti nelze dosáhnout odpustění. Její přítomnost ve svátosti pokání je naprosto nutná a její upřímnosti a velikosti zpravidla odpovídá bohatost účinků.

Lítost může být dokonalá nebo nedokonalá, podle pohnutky, z níž vychází. Jestliže je pohnutkou lítosti nad hříchem opravdová láska k Bohu, dobrému, nade vše milovanému Otci, jenž byl za svou lásku uražen hříchem, mluvíme o dokonalé lítosti. Je-li však pohnutkou lítosti nad hříchy především pekelný trest, ošklivost nad hříchem a podobné důvody, pak je to lítost nedokonalá. Je samozřejmé, že skutečná lítost předpokládá pomoc milosti Boží, protože člověk sám ze sebe není schopen pozvednout se k napravení hříchu.

Dokonalá lítost, vycházející z dokonalé lásky k Bohu, sama očišťuje hříšníka, je-li s ní spojena alespoň zavinutě touha vyznat se z hříchů. Dokonalá lítost je úkon lásky k Bohu. A láska spojuje. Láska očišťuje. Láska objímá a je objímána. Milující je však také ochoten vykonat vše pro milovaného. A proto dokonalá lítost očišťuje hříšníka a navazuje jeho spojení s Bohem již před přijetím svátostného rozhřešení.

Lítost nedokonalá nemá účinek lítosti dokonalé, ale je postačující k přijetí svá-



El Greco: Pokání Marie Magdaleny (1585–1590)
Foto: Wikimedia Commons

Veškerá hodnota pokání spočívá v tom, že nás znovu vrací do stavu Boží milosti a poutá nás k Bohu v důvěrném a velkém přátelství. Svátost smíření s Bohem působí ryzí „duchovní vzkříšení“, vrací důstojnost a životní dobra Božích dětí. (KKC 1468)

tosti pokání. Nedokonalou lítostí je přijímající tak disponován, že neklade odpor milosti Boží, která je svátostí udělována. V okamžiku, kdy se hříšníku ve svátosti pokání dostává odpuštění, mění se jeho nedokonalá lítost v dokonalou, tak jako celý jeho nedokonalý postoj vůči Bohu se přijetím posvěcující milosti stává dokonalý. Mezi ním a Bohem nastává duchovní přátelství, založené na vzájemné blahovolné lásce. Obrací-li se nyní k Bohu, obrací se k němu s dokonalou láskou a tímž způsobem se odvrací od hříchu.

Vyznání

Druhou částí svátosti pokání je vyznání. Je to odhalení vlastních hříchů, učiněné služebníku Církve, aby bylo dosaženo jejich odpuštění od Boha. Odpůrci vyznání neboli zpovědi popírají jak její nutnost, tak ustanovení od Krista. Viklef učil, že kdo dokonale lituje hříchů, nepotřebuje zpověď. Luther na počátku hájil zpověď a její užitečnost pro těžké hříchy. Když však byl odsouzen pro jiné bludy, začal napadat i vyznání jako nutnou součást svátosti pokání a její božský původ. V jeho stopách pak šla celá protestantská reformace a odmítla vyznání jako pozdější církevní dodatek k svátosti pokání. Protestantská a racionalistická historie dogmat vykládá zpovědní praxi jako výsledek vývoje původního veřejného pokání za veřejné hříchy a pak i za hříchy tajné.

Katolická nauka o vyznání, zformulovaná Tridentským koncilem, obsahuje čtyři závěry. Především podle Božího příkazu, a nikoli pouze podle církevního nařízení, je třeba vyznávat se ze všech smrtelných hříchů. To plyne ze slov Kristových, podle nichž kněz je ve svátosti pokání soudce, jenž může hříchy odpuštít, nebo neodpuštít, zadržet. Má-li kněz opravdu soudit o stavu duše, zda si zasluhuje odpuštění, či nikoli, musí mu být stav duše odhalen. A to se děje osobním vyznáním. Jestliže tedy všichni, kdo se po křtu dopustili hříchu, potřebují pokání, je jim také třeba vyznání. Jen vyznáním může viník odhalit taje své duše soudci, jenž má právo jej odsoudit, nebo osvobodit.

Jako druhý závěr definuje koncil nutnost tajné neboli ušní zpovědi. Není to



Foto: www.getreligion.org

Člověk a hříšník, to jsou dvě rozdílné věci: člověk je dílo Boží, hříšník je tvé dílo, člověče. Znič, co jsi udělal ty, aby Bůh spasil, co učinil On. (svatý Augustin)

vynález lidský, který by škodil duši člověka, nýbrž důsledek Kristova příkazu.

Příkaz konat vyznání se vztahuje na všechny smrtelné hříchy, a to jednotlivě, na něž se člověk pamatuje a jež mu připomněl pohled do duše zvaný zpytování svědomí. Právě tak je třeba uvést okolnosti hříchu, které mění druh hříšného skutku. Takovou okolností může být osoba, na níž byl spáchán hřích, nebo místo, jež například působí, že krádež na místě svatém je větší hřích než obyčejná krádež. Toto vyznání není pouze užitečné k útěše kajícího, nýbrž nutné k dosažení odpuštění a zadostiučinění.

Konečně, co se týče všedních hříchů, praví koncil, že je sice užitečné vyznávat se z nich, ale nejsou nutnou látkou svátosti pokání. Všední hříchy nemůže kněz zadržet, protože jsou svou přirozeností odpustitelné a hříšník může dosáhnout jejich odpuštění i jinou cestou. Všední hříchy nevyklučují z věčné slávy, nýbrž pouze oddalují vstup do nebe, do-

kud za ně nebude podáno zadostiučinění buď zde na zemi, nebo v očistci.

Zpovědní praxe prošla dlouhým vývojem. Ale co je podstatné ve svátosti pokání vzhledem k vyznání hříchů, bylo vždy uznáváno za její nezbytnou součást. To proto, že vyznání vyplývá jako nutný předpoklad soudcovské moci, jakou dal Kristus svým nástupcům vzhledem k hříchu. Proto ať už v jednotlivých případech probíhalo vyznání jakýmkoli způsobem, vždy musel být kněz nejprve zpraven o hříchu kajícího, jehož odpuštění se hříšník dovolával. Jestliže Církev během doby upřesnila pravidla vyznání, bylo to buď pouze uzákonění existující praxe, nebo závěr, který vychází jako logický důsledek z daných premis.

Zadostiučinění

Třetí částí svátosti pokání je zadostiučinění. Kdo urazil Boha, je povinen podat zadostiučinění, chce-li dosáhnout odpuštění. Slovem zadostiučinění rozumíme v širším smyslu všechno to, co činí hříšník, aby dosáhl odpuštění; v přesném smyslu slova jsou pak zadostiučiněním kající skutky, jež jsou uloženy hříšníkovi knězem před svátostným rozhřešením a kterými má hříšník alespoň částečně nahradit škody spáchané hříchem. Hříchem byl uražen Bůh, a proto je třeba přinést nějaké odčinění za tuto urážku. Hříchem však mohl být poškozen také bližní – krádeží, pomluvou, nactiutrháním –, a tuto škodu je hříšník povinen rovněž podle svých sil nahradit.

Tridentský koncil stanovil ohledně zadostiučinění jisté zásady, které se nám opět jeví jako logický důsledek touhy člověka po ospravedlnění od hříchu.

Především katolická víra učí, že ve svátosti pokání je s těžkým hříchem také odpuštěn věčný trest, ale jen část trestů časných je prominuta. Zbývající část časných trestů, jež nebyly odpuštěny svátostí pokání, má člověk smazávat dobrými skutky zde na zemi nebo po smrti utrpením očistcovým. A zde má své pole činnosti zadostiučinění. Písmo svaté nám vypravuje o prvních rodičích, jimž sice Bůh odpustil hřích a prominul věčný trest, ale uložil časné tresty v podobě pozemského utrpení: *V potu své tváře budeš jíst chléb...* Proto Kristus



James J. J. Tissot: Návrat marnotratného syna (1862). Foto: Wikimedia Commons

vola k následování svého trpkého života, proto chtěl, abychom s ním po celý život nesli kříž, a tak se stálým zadostičením připravili k věčné slávě. Svätý Pavel pak mohl napsat, že dokončuje na svém těle, co zbývá z útrap Kristových pro jeho tělo, jímž je Církev (Kol 1,24). To proto, že si byl hluboce vědom tajemné jednoty s Kristem, která nutí každého křesťana pokračovat v jeho životě oběti a zadostičení, jež vyžaduje vykupitelské poslání. To také měli na mysli otcové Tridentského koncilu, když uvažovali o naději, jakou plní duši zadostičení za hřích: „Když zadostičením trpíme za hřích, připodobňujeme se Ježíši Kristu, jenž učinil zadost za naše hřích, a odtud máme zcela jistou záruku, že budeme-li s ním trpět, budeme s ním i osláveni.“ (Denz. 904)

Proto Církev za hřích spáchané po křtu vždy ukládá nějaké pokání neboli kající skutky, jimiž má hříšník podat Bohu zadostičení za urážku, kterou mu způsobil hříchem. A dějiny prvních století Církve nás učí, že Církev mnohdy ukládala hříšníkům jako zadostičení velké tresty a že si tedy všichni byli velmi dobře vědomi nauky, podle níž svátost pokání neodpouští všechny časné tresty za hřích, nýbrž ponechává hříšníkům možnost a povinnost odčinit si je dobrými skutky.

Časné tresty, jak učí Tridentský koncil, si pak člověk může odpykávat ochotným a trpělivým snášením útrap, které s sebou přináší lidský život, dobrovol-

Hřích je útěk z otcovského domu, odloučení od milujícího Otce. Hřích je promrhání Božího majetku posvěcující milosti, která je největším pokladem člověka.

Hřích je největší bída duše, jakou si lze představit, neboť je-li člověk oloupen o Boha, o jeho milost, octne se v takové pustotě srdce a prázdnotě duše, jakou nedovede vyjádřit žádné slovo a žádný obraz lidský.

nými skutky umrtvování a pokání, posty, almužnou, modlitbou a věrným vyplněním pokání, jež kajícímu ukládá zpovědník. I tyto skutky pokání se během doby měnily a dnešní mírná praxe je značně odlišná od prvotní přísnosti. Kladla-li dříve Církev silný důraz na osobní pokání a velikost vnějších kajících skutků, zdůrazňuje dnes více Kristovy zásluhy a vnitřní umrtvení člověka.

Spolupráce s milostí

Protestanté namítají, že naším pojmem svátosti pokání se zlehčuje síla vykupi-

telské Kristovy milosti a jeho nekonečných zásluh. Jestliže nás Kristus vykoupil a sám za nás učinil zadost, takže nám Bůh odpustil ve svém milém Synu všechny naše hřích, není prý z naší strany třeba nic víc, než věřit v sílu Kristovy smrti. – Víra v Kristovo utrpení a jeho sílu je sice nutná, ale je také třeba naší součinnosti v díle spásy, neboť, jak řekl svätý Augustin, Kristus nás vykoupil bez nás, ale působení jeho vykupitelské milosti v naší duši se neděje bez naší spolupráce. Ostatně víme dobře, že bez pomoci milosti nejsme schopni vykonat ani nejmenší nadpřirozeně dobrý skutek. Jestliže se nám ve svátosti pokání dostává odpuštění a působí-li naše dobré skutky k umenšování časných trestů, které jsme si zasloužili za své hřích, pak jen v síle Kristova utrpení. Jak síla svátosti, tak síla našeho osobního pokání tryská jako ze svého pramene z otevřeného boku Kristova na kříži, tedy z Kristovy vykupitelské smrti a z jeho zásluh. Je to pro nás jen čest, že můžeme svá utrpení připojit k jeho utrpení, a takto spolupůsobit v jeho vykupitelském díle.

Svátost Božího milosrdenství

Pokání je svátost Božího milosrdenství, jež ve své bídě tolik potřebujeme. Bylo by proto bláhové, kdybychom se stavěli netečně k milosrdné Boží lásce. Pokání je lék, který působí uzdravení, je-li přijímán s vírou a touhou po uzdravení. Kdykoli tedy naše duše onemocní hříchem, vstaňme a pojďme k Otci, aby nás přijal s otevřenou náručí, aby nás příděl šatem milosti. Pak se rozjásá naše duše, jako jásala duše marnotratného syna, a naše radost bude tím větší, čím větší bude radost Otcova nad synem, který se ztratil a byl nalezen.

*Reginald M. Dacík OP
Věrouka pro laiky V.
Krystal, Olomouc 1948
redakčně upraveno*



ThDr. Reginald Maria Dacík OP (1907–1988), český teolog, redaktor, publicista, kněz dominikánského řádu

Čerstvého vzduchu třeba

Poslanecká sněmovna bude bez lidovců. Ač jsem příznivcem politických důrazů, které prosazují (rodina, morální témata...), jejich neúspěch jsem přijal s jistou spokojeností, že snad konečně nastala situace, v níž bude moci do křesťanské politiky zaváznout čerstvý vzduch.

Jako člověk pracující v Církvi a křesťanských médiích jsem poslední dobou zaznamenával jeden velmi nezdravý moment. Kdykoli se někdo z biskupů či křesťanských médií vyjádřil jen trochu kladně na adresu jiných stran (hlavně TOP 09, ale i ODS), a to v různých souvislostech (komunální spolupráce, osobní zkušenost s představiteli strany, pozitivní body v politickém programu...), vždy se ozval káravý a dotčený hlas, že Církev přece nemá podporovat nikoho jiného než lidovce. (Viděl jsem i materiály KDU-ČSL proti TOP 09, nápadně připomínající agitaci ČSSD proti ODS.) Existuje dle mého soudu velmi velká skupina lidoveckých příznivců, katolíků, kteří kladou mezi katolickou církev a lidovou stranu rovnítko. To je jednak v rozporu s učením Církve, která je z podstaty nestranná, a jednak je to zanedbání, která v důsledku znamená odliv přízně věřících lidí s větším nadhledem k jiným stranám a jednak utvrzení veřejnosti v nepravdivém klíše, že Církev a lidovci jedno jsou. S jistotou tvrdím, že Církev je mnohem otevřenější než lidová strana. Uzavřenost lidovců a zavedené klíše působí dojmem uzavřenosti Církve. Inu, nyní je snad příhodný čas, aby křesťanská politika dostala nový rozměr, neomezený na škatulku nedělních účastníků katolických bohoslužeb, neuvažujících o možnosti spatřit pozitivní politické kroky jinde, než v lidové straně.

Těším se na novou či obnovenou křesťanskou stranu, které dám příště rád svůj hlas.

Vojtěch Macek

Ekonomie lásky

Při otázce „koho volit?“ v posledních volbách šlo často prakticky o uvažování směřující k volbě menšího zla. Volit „menší zlo“ však nepřináší štěstí, to lze získat pouze dobrem. Pravé dobro je takové, které není dobrem jen pro někoho, ale je tím, co pomáhá ke šťastnému životu druhých nejen na chvíli.

[...] Navrhuji proto pro všechny hledající pravdu, pokoj a dobro založení nové strany, v níž by bylo podmínkou čestné a láskyplné jednání, s úsilím hledat pravdu, poznávat ji a hlásat pouze ve spojení s láskou. Jedině politici těchto vlastností, kterým by byly osobní zájmy cizí, mohou vyvést současný politický stav z krize.

Je třeba začít s novou ekonomikou, kterou nemohou ovlivnit krize, s ekonomikou lásky. [...] Jedině opravdovou láskou, která je připravena nést i kříž druhých, je možné vítězit i při zdánlivém porážení. Rozhodnutí pro ekonomii lásky vyžaduje odhodlané srdce připravené k věrnosti i v nesnázích.

Ekonomie lásky je tím, co dává naší existenci pravou hodnotu. Ekonomie lásky je schopna růst i při ztrátách. Jejím cílem je štěstí druhých, a tak získává na vážnosti od těch, kteří ji považovali za bláznivou ideu.

Vzorem takové ekonomie může být třeba matka Tereza z Kalkaty, která ukazovala, že možnost vybudování opravdového míru spočívá jen na lásce. Měla oči všímavé k potřebám druhých, a ač sama neměla nic, dokázala vybudovat velmi mnoho. Stala se vzorem pro boj s krizí [...].

Také v naší politice je třeba nastoupit cestu k překonání nemožného. Ať počítáme, jak počítáme, dluhy v naší společnosti narůstají a porostou, dokud bude na politické scéně a v naší ekonomii hrát roli sobectví a neláska.

O tom, že úsilí zachránit vede ke ztrátě, zatímco ztráta pro Pravdu znamená zisk, hovoří Bible, a i v současném světě se setkáváme s tím, že úsilí o zisk vyústí ve ztrátu. Sobecké úsilí, i kdyby mělo dočasný zisk, je ztrátové. Úsilí o zisk tra-

Zakončení Roku kněží

Fatimský apoštolát Valašské Meziříčí zve farnosti, společenství zasvěceného života i jednotlivce tam, kde by to bylo možné, k uskutečnění celonoční adorace Nejsvětější svátosti oltářní v poslední noc Roku kněží z 10. na 11. června 2010.

Tohoto dne slaví Církev slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, a kněží jsou jeho mimořádným darem. Proto by adorace mohla probíhat do půlnoci způsobem děkování a chvály, a půlnočním vstupem do samotné slavnosti zase způsobem přímluvným a prosebným. Touto adorací vyjádříme vděčnost Pánu Bohu za milosti přijaté v tomto roce, vyjádříme rovněž vděčnost Svatému otci za vyhlášení Roku kněží, vyjádříme podporu a věrnost jemu a všem biskupům a kněžím s ním spojených.

Ti, kdo nebudou mít příležitost adorat doma ve farnosti, jsou zváni do farního kostela ve Valašském Meziříčí. Adorace zde bude zahájena ve 20.15 hodin.

Václav Chládek

tí tam, kde nehraje roli opravdová láska, jaké učí evangelium.

Naše srdce potřebují přetékat láskou, aby byla schopna správně uvažovat! Přetékají-li sobectvím, vidí jen chyby druhých, nedostatky, které pomáhají šířit. Současně se člověk dostává na cestu nenávisti, která ho dělá tím nejobozejším tvorem, protože ho činí opakem toho, k čemu byl stvořen – k lásce. K té je třeba dorůst od sebelásky, která sama o sobě má tendenci růst do podoby „píjaviče“ na pravém dobru společnosti.

[...] Dobro v Evropě bylo vybudováno na křesťanských zásadách. S jejich absencí nejen upadalo, ale bylo vytlačováno a vystřídáno zly totalitních systémů. Dobro svobody začalo být vytlačováno sobeckostí, konzumismem, reklamou a žádostivými nabídkami, kvůli kterým mnoho lidí upadlo do dluhů, exekuce a bídy.

Najdou se lidé schopní vytvořit stranu, která by dokázala budovat civilizaci lásky, a tím vyvádět zemi ze všech krizí?

J. Ch.



Poznámka k týdnu

Dohoda o užívání pražské katedrály

Patovou situaci kolem pražské katedrály vyřešil pan arcibiskup s panem prezidentem pragmatickou dohodou. I když některé problémy zůstávají, musíme být novému arcibiskupovi vděční za to, že neplýtvá časem a energií na bezvýhodná jednání a uvolnil si ruce pro věci zásadnější, především pro reevangelizaci naší země.

Patovou situaci kolem pražské katedrály vyřešil pan arcibiskup s panem prezidentem pragmatickou dohodou. Určilo se, kdo se bude o co starat, a je už dnes snad samozřejmé, že hradní zaměstnanci nebudou dělat věřícím schválnosti, jako tomu bylo za komunistických časů.

Problémy samozřejmě zůstávají. Jednak je to obecný problém nárůstu turistiky, který brání soustředěné prohlídce sakrálních staveb: desítky let jsem doufala, že se budu moci podívat do štrasburské katedrály, o níž mám krásnou rozjímavou knížku, ale dnes si tam netroufám jet – davy turistů by mi zkazily dojem.

Dalším obecným problémem je zlovyk fotografování. Mým nejhorším zážitkem v tomto směru byl Velký pátek

v jeruzalémském chrámu Božího hrobu. Viděla jsem tam lidi, kteří vzlykali dojetím, ale přitom neustále cvakali fotoaparát. Uvědomila jsem si, že zatímco muslimové a židé se chodí do svých svatyní modlit, křesťané tam chodí fotografovat. Je nejvyšší čas, aby se tomuto zlovyku učinila přítrž, a to celocírkevně.

Speciálním problémem pražské katedrály je prostor pro modlitbu. Je tam samozřejmě kaple určená pro všednodenní bohoslužby, kam turisté nechodí. Katedrála má ale místo, kam se chodilo modlit křesťané po staletí – hrob svatého Jana Nepomuckého. Ten je umístěn na trase turistických prohlídek, a když bylo zavedeno vstupné do přední části chrámu, spadl do této placené části. Vyčlenit prostor před hrobem pro modlit-

bu a jasně ho označit by snad neměl být problém.

Našli se už komentátoři, kteří arcibiskupovi tuto dohodu vyčítají: prý nehospodaří dobře s církevním majetkem. Předpokládám, že to jsou titíž, kdo předchozímu arcibiskupovi vytýkali přílišnou starost o církevní majetek. Člověk se prostě nezavděčí, jak čteme v Matoušově evangeliu: *Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: „Je blázen.“ Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: „Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.“* (Mt 11,18–19) Jako věřící ale musíme být novému arcibiskupovi vděční za to, že neplýtvá časem a energií na bezvýhodná jednání a uvolnil si ruce pro věci zásadnější, především pro reevangelizaci naší země.

Michaela Freiová

LITURGICKÁ ČTENÍ

6. 6. Neděle **I Král 17,17–24, Žl 30, Gal 1,11–19, Lk 7,11–17**
10. neděle v mezidobí

7. 6. Pondělí **I Král 17,1–6, Žl 121, Mt 5,1–12**
sv. Robert

8. 6. Úterý **I Král 17,7–16, Žl 4, Mt 5,13–16**
sv. Medard

9. 6. Středa **I Král 18,20–39, Žl 16, Mt 5,17–19**
sv. Efrém Syrský

10. 6. Čtvrtek **I Král 18,41–46, Žl 65, Mt 5,20–26**
sv. Maxim

11. 6. Pátek **Ez 34,11–16, Žl 23, Řím 5,5–11, Lk 15,3–7**
Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

12. 6. Sobota **I Král 19,19–21, Žl 16, Lk 2,41–51**
Památka Neposkvrněného srdce Panny Marie



Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což za rok činí 675 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.